

Новини Трускавця та регіону

Електропостачання відновлено

Кілька днів були без світла мешканці кількох будинків по вулиці Данилишиних (47,49,51). Причина – пошкодження електрокабелю. Виявляється, будинок здавався ще за часів керування містом Богданом Матоличем і тодішня влада так поспішала з його здачею, що проклали дуже старий кабель з надією поміняти його протягом двох років. Але про це забули і кабель послужив аж 12 років і ось дав знати себе тепер, акурат перед виборами. Було прокопано траншеї вздовж огорожі СШ № 3 та прокладено цілком новий кабель, який послужить мешканцям не менше як 50 років. Ремонтні роботи було завершено в п'ятницю, 22 жовтня і вже ввечері в цей день електропостачання будинків було відновлено.

Ці вибори запам'ятаються місту

Вибори 2010 року вже ввійдуть в історію Трускавця як «вибори пам'ятників». Протягом цього року в місті було встановлено скульптури від Лева Грицака, Руслана Козира та партії «Сильна Україна», а саме: погруддя митрополита Андрея Шептицького, скульптура Божої Матері в курортному парку, пам'ятник Бандері, скульптурні композиції по мікрорайонах в рамках симпозіуму «Народження ангельських крил».

Задоволені вибором і в дитячих садочках. Так, в одному з них різні кандидати подарували ковдри, килими, іграшки, посприяли з ремонтом і має бути ще нове обладнання для кухні (холодильник та газова плита).

Що відбулося і що відбувається?

П'ятниця, 22 жовтня. Відбулися зустрічі кандидатів на посаду міського голови з мешканцями по мікрорайонах (Юрків на вулиці Стуса, парні номери, Грицак з мешканцями будинків 1 і 1а на Сагайдачного, Козир біля будинку 1 по Стуса).

Субота, 23 жовтня. Євген Юник зустрічається з мешканцями біля Стебницької, 72, Лев Грицак – з мешканцями кількох будинків на Данилишиних (неподалік міської лікарні). Руслан Козир презентує свою передвиборчу програму у «Златі».

Неділя, 24 жовтня. Лев Грицак взяв участь у відкритті погруддя митрополиту Андрею Шептицькому, виготовленому та встановленому за його кошти та кошти його сім'ї. В ПК Шевченка відбулася зустріч з лідером партії УДАР Віталієм Кличком за участі керівника трускавецького осередку Анатолія Стародуба. В «Міленіумі» Крамар зняв свою кандидатуру з виборів, він вже не претендує на посаду міського голови.

Понеділок, 25 жовтня. Останній день зняття кандидатур із виборів. Є дані, що тільки 7 кандидатів боротимуться до кінця, решта, в тому числі гречкосії, не бійці, здалися, побоялися показати свій «рейтинг» та свою підтримку зі сторони громади, адже вона – мінімальна. Почала діяти заборона оприлюднювати соціологічні опитування, так що прохання дотримуватися чинного законодавства України.

Вшанувати пам'ять померлих

Наближається день 1 листопада (наступний понеділок) – Всіх Святих, коли згадуємо про своїх померлих родичів. Прохання цього року за виборами не забути за могили своїх близьких, привести їх до порядку.

У Дрогобичі через відсутність лімітів можуть припинити подачу газу до котелень

25 жовтня начальник КП «Дрогобичтеплоенерго» Ігор Хом'як повідомив, що його попередили про припинення подачі газу до котелень через відсутність лімітів. Про це повідомляє сайт відділу внутрішньої політики ДМР. «КП «Дрогобичтеплоенерго» повністю розрахувалось за спожитий газ, - заявив Ігор Хом'як. – Разом з тим, на підприємство намагаються перекласти півтора мільйонний борг, що утворився внаслідок різниці в тарифах у 2008-2010 роках, який має бути сплачений коштом державного бюджету». Зі слів Ігоря Хом'яка, саме з цієї причини підприємству відмовляють в укладенні угоди на постачання газу.

Нагадаємо, що з боргом у Трускавці аналогічна ситуація, він утворився через те, що Уряд в 2008 – 2010 роках не відшкодував комунальникам різницю по тарифах, хоча й тарифи піднімати не дозволяв.

Власна інформація

У Трускавці запрацює електростанція за 5 млн. грн.

Концерн «Високовольтний союз» виготовив і завершив відвантаження обладнання для нової електростанції «Трускавець-91», яка є власністю ВАТ «Львівобленерго». Обладнання для електростанції «Трускавець-91» виготовили у Рівному. Його вартість становить понад 5 млн. грн.

Після запуску нової підстанції у Трускавці значно покращиться якість енергопостачання десяткам санаторіїв і лікувальних закладів. Роботи з будівництва підстанції вже розпочалися, завершення будівництва й введення в експлуатацію підстанції «Трускавець-91» заплановані до кінця 2010 року.

www.zik.com.ua

Духовний батько, наставник і святий

У Трускавці встановлено та освячено погруддя митрополиту Андрею Шептицькому. Ця подія відбулася в неділю, 24 жовтня, після Служби Божої в церкві святого Миколая. І хоча опозиційні політики знехтували цією подією, та вірного люду було досить багато. Відкрили погруддя, знявши біле полотнище, отець-декан Петро Івасівка, скульптор Василь Ярич, архітектор Орест Скоп та фундатор пам'ятника – вельмишановний пан Лев Грицак. Звернення до українського народу митрополита Андрея, досить довге, але дуже змістовне та надзвичайно актуальне для наших днів, зачитав отець-декан Петро Івасівка. В ньому – про Україну та українську владу, про відносини держави та церкви, про саму церкву як Тіло Христове, а також бачення шляхів виходу України з нелегкого стану, в якому вона тоді перебувала. Та й перебуває досі, адже внутрішні чвари шматують державність, а за уявним ворогом не бачимо ворога реального.

Отець Петро згадав нещодавнє відкриття пам'ятника Бандері, не забувши наголосити при цьому, що Бандера був наче духовним сином митрополита Андрея. Присутні мали змогу послухати і живий голос (частину проповіді митрополита), беатифікаційний процес якого триває по сьогодні.

Перед славною трускавецькою громадою виступили творці скульптури – Василь Ярич та Орест Скоп, видно було і їхнє хвилювання, і задоволення від того, що твір вдався. Зворушливими були і слова народного артиста України Федора Стригуна. Люди часто відмовлялися від кар'єри, якщо її ціною мало бути очорнення цієї воістину святої людини. І згадалося нам, як часто заради тридцяти срібняків наші трускавецькі «славні» «патріоти» готові зрадити громаду, агітуючи за тих, хто принесе місту нещастя, зло, хто осоромить нас та стане посміховиськом для навколишніх. Але що ж, до них не дійде, вони глухі та сліпі, коли не чують та не бачать очевидних речей, коли мамона стала їхнім божком, якому вони кланяються.

Та про це вже думалося потім, а в ці благословенні хвилини не хотілося навіть згадувати про наші трускавецькі проблеми, які постають через тих, хто називає себе борцями, а не гречкосіями, героями, які рятують місто, а насправді ж кидають його в руїну. Митрополите Андрею, якби ж то ти був із нами в цей важкий час та напоумив всіх нас!

Лаконічно, але чітко виступив Лев Грицак, чия сім'я оплатила всі кошти виготовлення та встановлення пам'ятника. З його спорудженням остаточно завершено реконструкцію та облаштування площі Січових Стрільців – зразкового майдану Трускавця. Далі в планах Лева Ярославовича – перетворення Трускавця за підтримки обласної та центральної влади в місто-сад, поступово, наполегливо, з розумом та Божим благословенням.

Завершили урочистість відкриття погруддя митрополита Шептицького виступи дрогобицького камерного хору «Легенда» та артистів Національного драматичного театру імені Марії Заньковецької зі Львова.

Володимир Ключак

Звернення Лева Грицака до працівників ЗАТ «Трускавецькурорт»

Шановні працівники ЗАТ «Трускавецькурорт»! Я як чинний міський голова Трускавця та кандидат на цю посаду на виборах 31 жовтня 2010 року мав велике бажання зустрітися із вами, щоб обговорити наболілі для

вас питання. Всюди, по всіх санаторіях, інших оздоровчих закладах, не виникало жодних труднощів щодо моїх зустрічей із працівниками. І тільки в ЗАТ «Трускавецькурорт» мені не було надано такої можливості. І хоча з певними керівниками філії товариства вже були попередні домовленості, та все ж вище керівництво рішуче виступило проти того, щоб я зміг із вами побачитися, поспілкуватися, а можливо і допомогти у вирішенні проблем, з якими ви маєте справу.

Відомо, що ЗАТ «Трускавецькурорт» має своїх двох претендентів на посаду міського голови Трускавця – керівника неіснуючого санаторію «Берізка» Євгена Юника та колишнього міського голову Богдана Матолича, який посприяв у передачі ЗАТу 45 об'єктів власності і готував передачу насосів, надкаптажних споруд, свердловин мінеральних вод. Відомо теж, що прості працівники закритого акціонерного товариства не мають жодного впливу на своє керівництво і приклад цьому – масові скорочення, які відбулися в 2008 та 2009 роках, переведення вас на 0,75% ставки, на половину окладу або й на меншу зарплату при тому, що обсяги виконуваних вами робіт не зменшилися, а інколи навіть збільшилися.

Я як міський голова не вигідний для ЗАТ «Трускавецькурорт» своїми постійними виступами проти махінацій, проти скорочення працівників, зменшення фонду заробітної плати, переведенням величезних сум грошей на так звані фірми-одноденки в Києві. Поряд із цим ЗАТ «Трускавецькурорт» намагається переконати вас, що якщо на посаді міського голови Трускавця буде їхній ставленик (незалежно від того, буде це Євген Юник чи Богдан Матолич), то все для вас зміниться на краще. Але це далеко не так. І для того, щоб ви не дізналися всю правду, і не допускають мене на зустрічі з вами, тому і змушений я звертатися до вас через засоби масової інформації.

Приватизація власниками ЗАТу мінеральних джерел Трускавця, надкаптажних споруд, свердловин, землі навколо цих об'єктів призведе до того, що громада міста втратить своє основне багатство і будь-який контроль, важелі впливу на ЗАТ. ЗАТ «Трускавецькурорт» вже тепер сплачує мінімум податків до бюджету, що призводить до зменшення чистого доходу, а відповідно до скорочення ваших сімейних бюджетів. До цього часу ніхто з керівників ЗАТ не став на ваш захист, то чи ж будете ви такими наївними, що повірите, що вони захистять ваші інтереси після виборів 31 жовтня? Де був пан Юник, коли були скорочення працівників, чим допоміг п. Матолич, коли вам урізали зарплату? Невже ви думаєте, що хтось тоді з керівництва ЗАТ «Трускавецькурорт» взагалі буде рахуватися із вами, коли вони доб'ються своєї мети – захоплять крісло міського голови Трускавця?

Свого реального та технічного кандидатів Юника та Матолича ЗАТ «Трускавецькурорт» просуває на посаду мера для того, щоб і надалі безперешкодно продовжувати дані зловживання і для забезпечення невитоку інформації. Богдан Матолич в газеті «Народне слово» (спецвипуск «Трускавець», жовтень 2010 року) всіляко вихваляє ЗАТ «Трускавецькурорт», замовчуючи про ваші проблеми як працівників товариства). Натомість я стою на позиції захисту інтересів громади міста і ваших інтересів в тому числі. Мною, зокрема, було надано необхідні пояснення з цього приводу на колегії Львівської обласної державної адміністрації і я не відступлю зі свого шляху, не допущу приватизації основного багатства Трускавця і не дозволю нехтувати вашими інтересами керівництвом ЗАТу.

З повагою, Лев Грицак

Що зробив пан Матолич для Трускавця і розвитку санаторно-курортної справи? Історія та сучасність

За два тижні до місцевих виборів значно посилити свою активність колишній міський голова Трускавця Богдан Матолич та його команда. Публікація інтерв'ю з п. Матоличем на сторінках газети «Трускавецькурорт» не залишає жодних сумнівів у тому, що ЗАТ підтримує його так само, як і Євгена Юника. Інтриги та підпільні домовленості привели до того, що навіть такі нібито проукраїнські сили як КУН та Батьківщина, здалися та оголосили про підтримку саме п. Юника, а не Козира, як планувалося раніше. Руслану Козиру не допомогло навіть те, що він поставив у місті пам'ятник Бандері – для когось гроші стали значно важливішим аргументом, ніж якийсь там пам'ятник, принаймні про це говорять рядові члени цих партій.

Ведуться розмови про те, що ЗАТ «Трускавецькурорт» хоче по повному використати цей шанс місцевих виборів і взяти владу у свої руки з метою подальшої приватизації мінеральних джерел Трускавця. Ігор Пілько та Володимир Лаврінок, колишні заступники колишнього мера, стали справжніми зірками теле- та радіо простору, демагогія почала переплітатися із ностальгією, мовляв, так гарно було за колишньої влади, а теперішня така погана. Хоча інколи і незрозуміло, яку колишню владу ці панове мають на увазі – часом не радянську?

Вашій увазі пропонуємо невеличкий аналіз того всього «доброго», зробленого колишнім керманічем Трускавця та те, що може нас чекати, коли ми оберемо на свою голову або Євгена Юника, або ж Богдана Матолича.

Матолич провів без сесії 23 березня 2000 року рішення виконкому № 96 про оформлення права власності ЗАТ «Трускавецькурорт» на 45 будівель, чим створив передумови для відчуження цих будівель. Таким чином він забрав профспілкове майно від громади (членів профспілки всієї України) і створив умови для продажі його в приватні руки по низькій ціні.

Рішенням виконкому Матолич дав хід підготовці ЗАТом приватизації 16 свердловин мінеральних вод, які експлуатує ЗАТ «Трускавецькурорт».

Зараз він є кандидатом від власників ЗАТ «Трускавецькурорт», які роблять розрахунки, що переможе або Матолич, або Юник, щоб далі провести приватизацію свердловин мінеральних джерел.

В 2001 році Богдан Матолич не захистив трускавецьких підприємців від свавілля податкової, про це писав тижневик «Галицькі контракти». А Грицак дав можливість створити підприємцям «Галицький ринок».

Після себе Матолич залишив приміщення міської ради в досить непривабливому стані, працював як в підсобному господарському приміщенні, а двері, які залишилися після нього, довго були об'єктом насмішок працівників міської ради, вони тепер знаходяться в підвалі.

Матолич, подібно як і Євген Юник, виступає прихованим кандидатом на пост міського голови від власників ЗАТ «Трускавецькурорт».

Працюючи на посаді начальника львівського обласного управління екології, Матолич не допоміг Трускавцю жодною копійкою для вирішення екологічних проблем, хоча такі кошти були в його розпорядженні і представники Трускавця неодноразово зверталися. Що цікаво, пан Матолич розпинається в газеті «Народне слово» (жовтень 2010 року, спецвипуск «Трускавець») про те, що він передав місто зі стартовим капіталом та налагодженою системою управління, а нам одразу пригадалася прес-конференція Ірини Преснер, що саме Богдан Матолич пішов на готове управління екології з новою лабораторією, яке в прекрасному стані залишив Богдан Преснер. Неодноразово з трускавецької міської комунальної гідрогеологічної режимно-експлуатаційної станції до Богдана Матолича зверталися з проханням допомогти, посприяти в реалізації того чи іншого проекту, тієї чи іншої програми, а у відповідь – глуха стіна. Жодної копійки для Трускавця за сприяння Матолича за останні 10 років. Питання – чому?

Постійно в інтерв'ю п. Матолича та його колишніх заступників звучить «багато людей просило про повернення до Трускавця». А хто конкретно хоче цього? Хто очікує старого нового месію, хто жити не може без Богдана Матолича? Можливо це для відводу очей, щоб не видно за цим всім було закрите акціонерне товариство?

Постійні звинувачення міської влади Трускавця в тому, що в неї «не було політичної волі» чи що є такі чи інші проблеми, немов намагаються переконати виборців у тому, що проблем не було за часів Богдана Матолича, в 90-х роках. Але якщо копнути глибше, то коріння всіх цих проблем, зокрема незадовільного водопостачання, сягає саме цього періоду.

І насамкінець про «перспективи», які може мати Трускавець, коли обере Юника або ж Матолича.

1. Позбавлення трускавецької громади її основного багатства – мінеральних вод, коли надкаптажні споруди, насосні та свердловини разом з навколишньою землею опиняться в монопольній власності ЗАТ «Трускавецькурорт».

2. Скорочення заробітної плати та посилення безробіття за рахунок того, що прийматимуть на роботу більше не місцевих, трускавецьких, а людей із навколишніх сіл на низькооплачувані роботи (а куди ж тим бідним людям подітися?), а на керівні посади – зі Східної України (а власники ЗАТ мешкають саме там).

3. «Нафтуса» та інші трускавецькі води стануть платними для всіх, в тому числі і для населення, ніхто не зможе контролювати якість води та прибутки, що може в подальшому призвести до непередбачуваних наслідків.

4. Також може стати платним або і взагалі закритим для місцевого населення вхід до курортного парку Трускавця, на бует, на інші відкриті дотепер об'єкти.

5. Місто може перетворитися повністю на таке собі закрите акціонерне товариство.

6. Свобода слова може залишитися тільки в спогадах, особливо якщо пригадати собі її стан за часів Б. Матолича та спроби знищити газету «Франкова криниця», яку редагував покійний Ігор Сусюк; не варто забувати і за цензора, колишнього заступника колишнього мера.

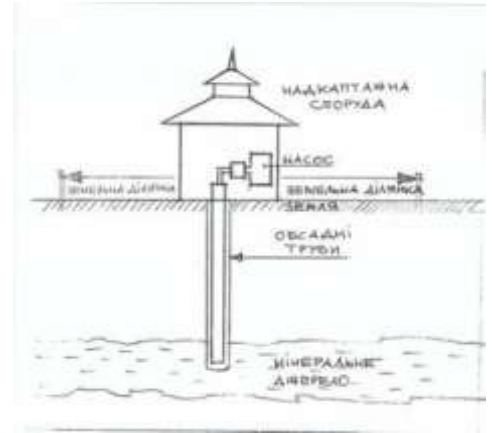
7. У Трускавці може розпочатися період реакції, регресу, дестабілізації, який може відкинути Трускавець дійсно до рівня 90-х років. Про це страшно говорити, але може настати такий час, що трускавчани будуть заздрити мешканцям Стебника, Борислава, Дрогобича і кусати собі лікті, що дозволили себе обманути та обрали не ту людину. А для Трускавця потрібен міський голова, який є самостійною фігурою та який завжди стоятиме на захисті інтересів трускавецької громади. На даному етапі розвитку нашого міста альтернативи Леву Грицаку немає, він єдиний, хто захистить наші інтереси, в тому числі і економічні. І єдиний, хто не дозволить приватизацію свердловин мінеральних вод.

Володимир Ключак

Хто володіє «Нафтусею», той володіє Трускавцем

Сьогодні як ніколи особливо гостро перед Трускавцем постала проблема недопущення передачі наших цілющих мінеральних джерел, нашого основного багатства у будь-чию власність. Та що тут приховувати – єдина структура, яка претендує тепер і претендувала раніше на приватизацію землі, де знаходяться ці джерела (зокрема Нафтуса) – це закрите акціонерне товариство «Трускавецькурорт». Всі 8 років перебування на посаді міського голови Трускавця Лева Грицака їм не вдалося це реалізувати через принципову позицію мера.

Тепер для них є шанс – для цього тільки потрібно посадити в крісло трускавецького міського голови свою людину. Виглядає на те, що ЗАТ зробило ставки на двох – Євгена Юника, який працює в цій структурі і був би слухняним виконавцем їхньої волі, та Богдана Матолича, який вже допоміг ЗАТу, перебуваючи на посаді мера Трускавця до 2001 року. Політична технологія, розроблена, напевно, за немалі гроші, виглядає, на нашу думку, так: усунути будь-яким способом від влади охоронця інтересів громади Лева Грицака, захопити владу в місті, приватизувати надкаптажні споруди, насосні, свердловини і землю навколо них і тоді стати єдиним монополістом на трускавецькі мінеральні води. Таким чином легко обходить закон відносно того, що надра належать державі. Зроблене було б просто трагедією для громади Трускавця – вона була б позбавлена свого головного багатства, а відповідно, ніхто з нею не рахувався б. Трускавець міг би в такому випадку стати депресивним містечком, в самому центрі якого був би справжній рай (та тільки не для трускавчан). Цілком імовірно, що трускавчани не просто мусили б платити за вживання Нафтусі, Юзі, Марії, Софії тощо, а навіть були б проблеми із їхнім доступом до курортного парку.

Ця історія не нова, за часів урядування в місті Богдана Матолича вже було здійснено спробу приватизувати наші трускавецькі мінеральні джерела. Тоді, в далекому 2001 році, лише принципова позиція двох депутатів Львівської обласної ради від Трускавця (Олександра Грищенка та Лева Грицака) перешкодила здійснити ці злочинні, на нашу думку, задуми. Про те, як все ж відбувалося тоді, майже 10 років тому, а також про інші наболілі питання, ми розмовляємо з Олександром Грищенком, головним архітектором Трускавця.

- Олександр Павловичу, перед виборами знову заговорили про загрозу приватизації наших трускавецьких мінеральних джерел і що подібна історія вже мала місце за часів попереднього голови міста Трускавця Богдана Матолича. Що ви можете сказати з цього приводу?

- Почну з того, що ця подія відбувалася в кінці жовтня 2001 року, коли міським головою був Богдан Матолич. Тоді міськвиконком прийняв рішення про оформлення права власності. Воно викликало величезний резонанс і супротив у мене і в Лева Ярославовича Грицака як депутатів обласної ради від м. Трускавця. Цей супротив був викликаний тим, що в рішенні № 192 від 30 жовтня 2001 року «Про оформлення права власності» у власність ЗАТ «Трускавецькурорт» крім об'єктів нерухомого майна (корпусів санаторіїв, лікувальних об'єктів) передавалися і надкаптажні споруди цілющих мінеральних джерел, насосні, всі свердловини, які знаходилися в парку в першій санітарній зоні. Ми тоді виступили на сесії Трускавецької міської ради і опротестували дане рішення, враховуючи те, що не було законних підстав на передачу даних свердловин, надкаптажних споруд і насосних у власність ЗАТ «Трускавецькурорт». Тому що на ці свердловини має право і громада м. Трускавця і громада всієї України. Практично хто ставав власником цієї гідромінеральної бази, той і вирішував у майбутньому питання стратегічного розвитку міста Трускавця. Це було, на нашу з Левом Ярославовичем думку, величезною загрозою для цілого курорту.

Якби ЗАТ «Трускавецькурорт» вдалося оформити власність на всі надкаптажні споруди, вони б оформили у відповідності до Земельного кодексу і земельні ділянки, які підпадають під обслуговування цих свердловин. Всі інші санаторно-курортні заклади і вся громада попали б у повну залежність від власників свердловин цих мінеральних джерел.

Ось чому в 2001 році, 11 грудня було розпорядження в . о. міського голови Ігоря Павловича Баброцяка, утворена робоча група з вивчення питання щодо оформлення права власності на нерухоме майно ЗАТ «Трускавецькурорт» Як наслідок, з висновків робочої групи було прийнято рішення сесії Трускавецької міської ради про скасування даного рішення виконавчого комітету ТМР.

- Знаємо, що біля 45 об'єктів Трускавця стали власністю ЗАТ «Трускавецькурорт». А чи були серед них ті, які могли все ж залишитися у власності громади?

- Ми з Левом Ярославовичем як депутати Львівської обласної ради поставили також питання і про те, що незаконно було передано у власність ЗАТ «Трускавецькурорт» об'єкти нерухомого майна – колишні вілли і пансіонати, побудовані до 1939 року.

- Які?

- Це зокрема, спальні корпуси санаторію «Берізка» і спальні корпуси санаторію «Каштан». А також це надкаптажні споруди «Едвард», «Фердинанд», «Броніслава» і «Юзя». І ряд інших об'єктів. Бо громада міста, від імені якої виступає міська рада, також мала право на частку цього майна побудованого до 1939 року.

- Перед виборами знову заговорили про хаотичну забудову Трускавця...

- Перш за все відмічено на рівні міністерства регіонального будівництва і комітету з присудження державних премій, що у Трускавці, на відміну від інших курортів України, забудова здійснюється чітко у визначених Генпланом і містобудівною документацією місцях. Не було виявлено жодного об'єкту іншого призначення в санаторній зоні, не було виявлено жодного об'єкту іншого призначення в господарсько-складській зоні, не було виявлено жодного об'єкту іншого призначення в житловій зоні. Це на відміну від інших курортів, де не дотримувалися функціонального зонування, тому це твердження є повністю безпідставним. І ще, до речі, Трускавець єдиний з курортів на протязі 8 років отримав різні відзначення на державному рівні в галузі архітектури та містобудування.

- А що з нашим Генеральним планом. Деякі колишні заступники п. Матоліча окупували частину інформаційного простору і постійно нагадують, що не прийнято новий Генеральний план розвитку міста.

- По-перше, Генеральний план міста Трускавця був затверджений ще в 1965 році, в період діючої тільки державної форми власності і планової економіки. Згідно попереднього Генплану практично вся індивідуальна забудова, всі житлові квартали з такою забудовою повинні були бути знесені. По-друге, частина території під забудову була передбачена на землях, які перебували в користуванні сусідніх сільських рад. Ось чому в 2002 році згідно доручення міського голови була підписана угода з державним інститутом «Містопроект» про коригування Генплану Трускавця з врахуванням сучасних вимог до розвитку містобудування. В лютому 2007 року концепція коригування Генерального плану була схвалена на сесії Трускавецької міської ради по основних показниках розвитку, В даний час завершено проведення комплексної державної експертизи і вже після виборів новий склад Трускавецької міської ради буде затверджувати відкоригований Генплан розвитку міста-курорту на наступні 20 років.

- А чи правда, що ЗАТ «Трускавецькурорт» займає біля 40% території всіх санаторно-курортних закладів нашого міста?

- Так, території, які знаходяться під об'єктами, які належать ЗАТ «Трускавецькурорт» - це 40% від території всіх санаторно-курортних закладів у Трускавці.

- А що з курортним парком, планується його реконструкція? Колись, кажуть, це був один з кращих парків в Європі...

- На курортний парк є розроблена проектно-технічна документація на реконструкцію, благоустрій та озеленення. В часи Австро-Угорщини та Польщі це був один з найкращих квітучих ландшафтних парків Європи. Проектним інститутом розроблена проектна документація і надіємося, що з наступного року знайдемо кошти в бюджеті із залученням коштів інвесторів, щоб реалізувати цей проект, щоб всі мешканці нашого Трускавця могли пишатися курортними парком.

- Дякую за розмову.

Володимир Ключак

До теми.

Рішення трускавецького виконкому № 96 від 23 березня 2001 року

«Розглянувши лист ЗАТ "Трускавецькурорт" від 7.02.2000р. № 08-30/12 та подані підтверджуючі документи, а також Установчий договір та Статут закритого акціонерного товариства лікувально-оздоровчих закладів "Трускавецькурорт", зареєстровані рішенням виконавчого комітету Трускавецької міської ради від 24 грудня 1999 року № 830-р, акт передачі у власність закритому акціонерному товариству лікувально-оздоровчих закладів «Трускавецькурорт» майна та будівель, як внесок до статутного фонду товариства від 2 лютого 1999 року, керуючись законами України "Про власність", "Про господарські товариства". Інструкцією про порядок державної реєстрації права власності на об'єкти нерухомого майна, що перебувають у власності юридичних та фізичних осіб, затвердженою наказом Державного комітету будівництва, архітектури та житлової політики України від 05.06.98 р. № 121, виконавчий комітет міської ради ВІРШИВ:

1. Оформити право власності та видати свідоцтво про право власності Закритому акціонерному товариству лікувально-оздоровчих закладів "Трускавецькурорт" на наступні об'єкти нерухомого майна:

- 1.1. Спальний корпус на 1025 місць, м« Трускавець, вул. Суховоля, 60 (сан. «Кристал»)
- 1.2. Їдальня на 2000 місць, м. Трускавець вул. Суховоля, 58 (їдальня "Райдуга" сан. "Кристал").
- 1.3. Відкритий плавальний басейн, м. Трускавець, вул.. Бориславська, 37 (сан. "Кристал").
- 1.4. Спальний корпус № 1, м. Трускавець вул. Суховоля, 72 (сан."Алмаз").
- 1.5. Спальний корпус № 2 з матеріальним складом, м. Трускавець, вул. Суховоля, 72 (сан. "Алмаз").
- 1.6. Спальний корпус № 1, м. Трускавець, вул. Суховоля, 52 (сан. "Рубін").

- 1.7. Спальний корпус М» 2, м. Трускавець, вул. Суховоля, 52 (сан. "Рубін").
 - 1.8. Їдальня на 1000 місць, м.Трускавець, вул. Суховоля, 52 (сан. "Рубін").
 - 1.9. Спальний корпус № 1, м. Трускавець. вул. Суховоля, 54 (сан. «Янтар").
 - 1.10. Спальний корпус № 2, м. Трускавець, вул. Суховоля, 54 (сан. "Янтар").
 - 1.11. Їдальня на 1000 місць з гаражем для машин, м. Трускавець, вул. Суховоля, 54 (сан. «Янтар").
 - 1.12. Будівля поліклініки № 2, м. Трускавець, вул. Суховоля, 64 (Курортна поліклініка № 2),
 - 1.13. Водолікарня № 2, м. Трускавець, вул. Суховоля, 72 (Бальнеоозокеритолікарня № 2).
 - 1.14. Озокеритолікарня № 2 м. Трускавець, вул. Суховоля, 72 (Бальнеоозокеритолікарня № 2).
 - 1.15. Бювет № 2 з підземним туалетом на 64 оч., м. Трускавець, вул. Суховоля, 67 (Бальнеоозокеритолікарня № 2).
 - 1.16. Палац культури ім. Т. Г. Шевченка, м. Трускавець, майдан Кобзаря, 3 (Палац культури ім. Т. Г. Шевченка).
 - 1.17. Палац культури "Мир", м. Трускавець, вул. Бориславська, 47 (Палац культури ім. Т.Г.Шевченка).
 - 1.18. Будівля їдальні на 1000 місць з резервуаром запасу води, м. Трускавець, вул. Роксолани, 10 (їдальня "Берізка").
 - 1.19. Спальний корпус на 500 місць, м. Трускавець, вул. Суховоля, 33 (сан. "Весна").
 - 1.20. Їдальня на 500 місць, м. Трускавець. вул. Суховоля, 33 (сан. "Весна").
 - 1.21. Будівля харчової лабораторіям. Трускавець, вул.Роксолани, 30 (технологічна харчова лабораторія).
 - 1.22. Складські приміщення з конторою, прохідною й котельнею, м. Трускавець, вул. Стебницька, 61 (Підприємство матеріально-технічного постачання).
 - 1.23. Виробничий корпус Автотранспортного підприємства, м. Трускавець, вул. Стебницька, 63 (Автотранспортне підприємство).
 - 1.24. Адмінкорпус Автотранспортного підприємства, м. Трускавець, вул. Стебницька, 63 (Автотранспортне підприємство).
 - 1.25. Механізована мийка, м. Трускавець, вул. Стебницька, 63 (Автотранспортне підприємство).
 - 1.26. Матеріальний склад, м. Трускавець, вул. Стебницька, 63 (Автотранспортне підприємство).
 - 1.27. Автозаправочна станція, м. Трускавець, вул. Стебницька, 63 (Автотранспортне підприємство).
 - 1.28. Корпус Центральної курортної поліклініки, м. Трускавець, майдан Січових Стрільців, 1 (Центральна курортна поліклініка).
 - 1.29. Корпус Центральної курортної поліклініки, м. Трускавець, вул. Степана Бандери, 7 (Центральна курортна поліклініка).
 - 1.30. Котельня № 1, м. Трускавець, вул. Шевченка, 40 ("Трускавецькурорттеплоенерго").
 - 1.31. Котельня № 2 з адмінкорпусом і майстернями, м. Трускавець, вул. Городище, 33 ("Трускавецькурорттеплоенерго").
 - 1.32. Спальний корпус № 1, м. Трускавець, майдан Кобзаря, 1 (сан. "Каштан").
 - 1.33. Спальний корпус № 7, м. Трускавець, вул. Біласа, 9 (сан. "Каштан").
 - 1.34. Спальний корпус № 8, м. Трускавець, вул. Біласа, 11 (сан. "Каштан").
 - 1.35. Корпус № 5 (лікувальний), м. Трускавець, вул. Шевченка, 9 (сан. "Каштан").
 - 1.36. Клуб-їдальня, м. Трускавець, вул. Шевченка, 11 (сан. "Каштан").
 - 1-37. Лабораторно-адміністративний корпус з віварієм, котельнею, навісом для майстерні, свердловиною 61 РГД. пожежним водосховищем, м. Трускавець, вул. Помірецька, 51 (Гідрогеологічна режимно-експлуатаційна станція).
 - 1.38. Бювет № 1 з галереєю, м. Трускавець, бульвар Торосевича, 5 (Бальнеоозокеритолікарня № 1).
 - 1.39. Будівля АСУ, м. Трускавець, бульвар Торосевича, 2 (Бальнеоозокеритолікарня № 1).
 - 1.40. Бойлерна, м. Трускавець, вул. Суховоля, 61 (сан. "Юність").
 - 1.41. Їдальня на 800 місць зі складом, м. Трускавець. бульвар Ю.Дрогобича, 3 (їдальня "Зоря").
 - 1.42. Овочесховище, м. Трускавець, вул. І. Мазепи, 29 (їдальня "Зоря").
 - 1.43. Торгово-побутовий центр, м. Трускавець, вул. Суховоля, 20 (Об'єднання курортних послуг та допоміжних виробництв).
 - 1.44. Гуртожиток, м. Трускавець, вул. В. Стуса, 4 (Об'єднання курортних послуг та допоміжних виробництв).
 - 1.45. Гуртожиток, м. Трускавець, вул. В.Біласа, 10 (Об'єднання курортних послуг та допоміжних виробництв)
2. Дозволити Дрогобицькому ДКТ МБТІ та БО (п. Н. Дачук) виготовити свідоцтво про право власності та провести державну реєстрацію на об'єкти нерухомого майна, перелічених у пункті 1 цього рішення.

Міський голова Богдан Матоліч»

Місто та його проблеми

Трускавець – прекрасне місто, наше місто, курорт, яким ми можемо гордитися. Цілющі унікальні джерела повертають здоров'я, сприяють кращому самопочуттю, ставлять на ноги тих, хто інколи опускав вже руки.

Кожному місту потрібен господар. Не в якомусь поганому значенні цього слова типу «пан» чи «дах», а в доброму – людина, яка дбатиме про це місто, яке є нашим спільним домом. Кожен з нас намагається зробити власне помешкання красивим, гарним, затишним, так само і Трускавець має бути чистим, зручним, комфортним містом. І ці слова – не запозичення із чужої передвибірчої програми, це істина, яка має об'єднувати всіх нас.

Вибори закінчаться і життя буде продовжуватися. Варто прощати образи і варто забути те, що ми бачили під час передвибірчої кампанії. Часто звинувачення були правдивими, але інколи і безпідставні. Злі люди показували себе з хорошої сторони, а добрі були очорнювані і хтось в це вірив. Патріоти залишилися патріотами, хоча і не вивішували прапорів на балконах і не кричали про свій патріотизм на кожному кроці. Пристосуванці очікують результатів виборів, щоб першим підбігти до переможців і привітати зі словами «Ми перемогли!».

«Трускавецький віник», швидше за все, буде в опозиції до влади в Трускавці. Незалежно, переможе Лев Грицак чи хтось інший, незалежно від складу депутатського корпусу і від того, хто ж представлятиме інтереси трускавецької громади в обласній раді. Чому в опозиції? Бо для нас влада не самоціль. Я з гіркотою посміхався, коли чув чи читав, який же я продажний і все решта. Та ніхто не може заглянути в душу людини і ніхто не знає мотивів вчинку того чи іншого. Влада повинна завжди змінюватися, але не тільки через особистості, яких хтось би хотів міняти як шкарпетки, а через зміни внутрішні. Я чітко побачив, як змінювалися на краще погляди Лева Грицака і його дії, його ставлення до проблем у місті за останні роки. Це і стало причиною того, що ми вирішували підтримувати саме його і ми будемо підтримувати його на цих виборах. Когось може бісити те, що ми пишемо, що альтернативи Леву Грицаку немає, але це так. «Перестати боятися» і почати голосувати за тих, хто мав мізерну підтримку в 2006 і підтримка ця не зросла? Довірити місто людям несамостійним, щоб через кілька місяців ініціювати імпічмент? Повертатися до минулого? Обирати молодих із досвідом, якого краще б не було?

Що залишається пересічному трускавчанину, як не покритикувати Грицака і ... знову проголосувати за нього. Бо альтернативи йому немає. На жаль, чи на щастя, це ми побачимо дуже скоро.

Проблеми є в кожного і якщо хтось обіцяє, що їх вам вирішить ВСІ, це може означати, що він хоче вас вбити. Нема людини – нема проблеми. Не стане у трускавецькій власності джерел, парку, лісу, землі, майна – можна вважати, що міста нема, воно перетвориться у феодалний наділ. Ми хочемо цього? Ні.

Проблеми не виникають на рівному місці, вони накопичуються і їх треба вирішувати. Працюючи пліч-о-пліч з Левом Ярославовичем останні півтора року, я не міг не зауважити, як багато проблем доводиться вирішувати міському голові. Я не впевнений, що на його місці хтось з кандидатів, які ХОЧУТЬ стати мером, зробили б більше, краще, якісніше. Я не впевнений, що вони б взагалі щось зробили. Приклади Дрогобича та Стебника мали б нас чогось та й навчити.

Але досить про мера. Депутати, які були в 5 скликанні, не святі. Не святі будуть і в 6. Але не святі горшки ліплять. Нова команда з переважною більшістю відомих облич буде робити по-новому, адже нова мітла по-новому мете. Наскільки виграє від цього трускавецька громада – ось в чому питання, як мовив би небіжчик Гамлет.

Громаду не сильно турбує, на скільки збільшиться кількість ліжкомісць чи відпочивальників у Трускавці. Її турбує, як це позначиться на добробуті середньостатистичного трускавчанина. Громаду не цікавить думка тої чи іншої громадської організації, її цікавить користь, яку вона може мати з того чи іншого проекту. В Англії нема постійних друзів, в Англії є постійні інтереси. Хіба до Трускавця цю тезу не можна застосувати? Як дбатиме мер та депутати за громаду, що для них буде пріоритетом, яким чином будуть розподілятися кошти і як зробити, щоб відкати були мінімальними? Це лише малюсінька часточка тих запитань, які будуть незручними для влади. І це незалежно від того, хто потрапить до влади. Ось чому ми говоримо, що прийдеться йти в опозицію. Не у формальну в раді, а в громадську. Не в опозицію до Грицака, який, ми віримо, стане знову мером, а до системи чиновництва, яка паразитує на пострадянському просторі. Не під прапорами ультрабравих сил, а без прапорів, з Богом у серці та з Інтернет-ресурсом, який робимо на голому ентузіазмі з надією, що він потрібний місту. І бачимо, що він все-таки потрібний...

Вибори закінчуються, але чи розпочнеться спокійна епоха? І що таке спокій – застій чи стабільність? А неспокій – це добре чи погано?

Наш Трускавець – прекрасне місто. Ми повинні про нього думати так, як дбаємо про власний дім, сім'ю. Ми повинні об'єднати зусилля після виборів і не дивитися на партію та те, «друг» чи «ворог» той чи інший депутат і мер. Ми ж маємо бути як одна сім'я (але не шведська), коли є батько (міський голова), який не є деспотом, а радиться з іншими (депутати, політичні сили та громадські організації, релігійні спільноти,

поважні люди, впливові структури, громада як давня одиниця самоуправління українців). Хоча інколи останнє слово має бути саме за ним.

Від того, що хтось називає проблеми по імені, вони не вирішуються самі по собі. І не вирішаться вони самі по собі, якщо їх замовчувати. І мер не буде Іванушка-дурачок, якому добра шука все робитиме, бо він – мер. Потрібна праця. Депутати не будуть улюбленцями народу тільки тому, що вони стали депутатами. Щоб заслужити любов та довіру громади, грошей замало. Потрібне ще щось, але що?

З листопада місто не почне жити по-новому. Воно житиме і це головне. Житиме і вирішуватиме проблеми. Якщо ж хтось хоче розпочинати зміни в цьому місті, нехай не починає «після виборів», «з 1 листопада», «після нового року», а починає від сьогодні. І починає із себе самого. Із ставлення до себе, до оточуючих, до спільного майна, до стосунків. Із ставлення до речей, до грошей, із переосмислення мети життя, із поступовими чи радикальними змінами.

Трускавець не має того, сього, чому, тому, треба так чи сяк – хіба це не балаканина і не трата часу, який так люблять вбивати «обрані» чи «вибрані»? А інколи для добра справи потрібно якомога менше слів, а трішки порухатися та й щось вирішити. Можливо саме після цього речення і приходиться усвідомлення, що на цьому варто поставити крапку. І продовжувати робити свою роботу на своєму місці, без звинувачень, вихвалень, образ чи будь-чого іншого.

Ваш Володимир Ключак

Іван Удовенко: «Я і нині віддаю собі звіт у тому, що міський голова – не посада, а відповідальна робота»

Іван Васильович Удовенко належить до найпомітніших особистостей Борислава за останні півстоліття. Народився він того дня, коли на нашу землю впали перші німецькі бомби. Хлопчина із бідної селянської родини, він зазнав неабияких труднощів у дитинстві. Але оті труднощі гартували його волю, характер, спонукали до фізичного вдосконалення. Він своєю настирливістю, своєю природною кмітливістю досягав життєвих вершин. Був одним із наймолодших керівників виробничих підрозділів управління бурових робіт. Пройшло небагато років — і йому трохи більше як у тридцять літ довірили керівництво майбутнього одного з найпотужніших у Бориславі експериментального ливарно-механічного заводу. Він його не тільки побудував, а й вивів на високі позиції. Наприкінці дев'яностих бориславці виявили йому велике довір'я — обрали міським головою. За той період йому теж є що сказати, адже, попри всі труднощі, були і здобутки. Зрештою, він став першим бориславцем, якого відзначили високою урядовою нагородою Української держави — орденом «За заслуги» третього ступеня. На цьогорічних виборах Іван Удовенко знову вирішив змагатися на найвищу посаду в місті. І в тій боротьбі навіть опоненти висловлюються про нього з шанобою і повагою. Бо мова йде про справжню особистість.

Ми й вирішили поспілкуватися з кандидатом на посаду міського голови від міської організації Партії Регіонів.

- Іване Васильовичу, пройшов майже десяток літ, як Ви керували містом. За цей час піросло молоде покоління, яке вже не вперше бере участь у виборах. Власне, для них і варто трохи біографічного, аби вони почули інформацію із перших уст.

- Дитинство моє пройшло на Мразниці, у шостій школі закінчив сім класів, а вже середню освіту здобув у СІП № 1. Як отримав атестат, прийшов на роботу слюсарем тодішнього нафтопромислового управління «Бориславнафта». Через рік, 1960 року, я склав іспити до Львівського політехнічного інституту і вступив на нафтовий факультет, де набув фах інженера-механіка.

Після інституту працював майстром тодішнього ремонтно-механічного цеху, що згодом розширився і став центральною базою виробничого обслуговування. Саме коли організували управління бурових робіт, мене запросив на роботу начальником турбінного цеху тодішній керівник УБР Євген Антонович Іваницький. І досить скоро став я заступником директора контори буріння, коли мені було двадцять п'ять.

Звідси й поїхав, як тоді називали, у закордонне відрядження. Рівно два з половиною роки працював на відповідальній роботі - інженером-механіком на бурових установках - в Алжирі, освоював нафтові промисли в пустині Сахарі.

- Там, очевидно, оволоділи французькою мовою, і арабською в якійсь мірі...

- Цілком правильно. По-французьки в мене виходило непогано. Ще й дотепер дещо пам'ятаю. Треба було мати і запас слів для розмови з місцевими арабами.

Коли я повернувся, став директором газопереробного заводу - у 33-річному віці. Мені запропонували вести водночас будівництво заводу з виробництва газомотокомпресорів. Будову цю ми звели швидко, невдовзі отримали чавунне й кольорове литво. Експериментальний завод - то не сторінка, то ціла книга в моєму житті. Про це можна розповідати вельми багато. Адже ми спорудили шість-сім житлових будинків, загалом 500 квартир для трудових сімей, працювати в нас було престижно.

- І ви, дванадцять років тому, вирішили позмагатися за посаду міського голови, і виграли той поєдинок. Але з перших місяців Вас чекали такі суворі реалії...

- Так, то був непростий час. Перед тим відбувалася супергіперінфляція, хоча гривня на початку моєї каденції була твердою, але до кінця року наша українська грошова одиниця впала у два рази. То була ситуація, коли на провідних підприємствах, в освіті й медицині заборгованість у виплаті зарплат склала півроку, а той більше.

- І це вдарило до пенсій. Як Ви пригадуєте, тоді спалахнув бунт пенсіонерів проти влади. І Ви стали заручником ситуації, бо пенсіонери прийшли сотнями до стін міської ради...

- Так, тоді до стін міської ради прибуло близько п'ятиста пенсіонерів. Люди прийшли до мене, хоч у Пенсійний фонд мали сплачувати керівники промислових підприємств. Але й керівники не були винні - такою була політика деяких сил, які поставили за мету довести підприємства до банкрутства, а відтак за безцінь скупити їх.

Я тоді не ховався, вийшов до людей, - мусив вислухати їхні болі та крик душі. А я виступив і дав слово, що це питання вирішу. Хоч тоді я ще не знав, яким чином це зроблю.

І до кінця року ситуація докорінно змінилася. І Люди, може, й не пам'ятають, | але тільки за той рік лікарі, вчителі, всі бюджетники отримали зарплату за 18 місяців. Це був для мене дуже ризикований крок, бо тоді Кабінет Міністрів забрав від органів місцевого самоврядування податки на прибуток. Що я зробив? Попросив у керівництва ВАТ «Укрнафта», а тоді головою правління був Дмитро Єгер, аби він виділив відповідні кошти для НГВУ, які це підприємство заборгувало містові. Нафтовики у міський бюджет перерахували чотири мільйони і перекрили заборгованість. І буквально за декілька днів наші бюджетники отримали заборговану зарплату, а пенсіонери відповідно - заборговані пенсії.

Коли про це дізналися в обласній держадміністрації, мені довелося дуже сутужно. Тодішній голова ОДА пообіцяв, що це коштуватиме мені посади, і що цим не закінчиться, доручив в усьому розібратися своєму першому заступникові Миرونу Янківу. Я розповів про все Миронові Дмитровичу, який і сьогодні працює першим заступником голови ОДА, він поставився до нашої проблеми із розумінням, і доручив начальникові обласного фінуправління підготувати розпорядження про виділення Бориславу субвенцій на більш як три з половиною мільйони гривень.

- Я пригадую, Іване Васильовичу, таку вагому деталь: здається, не було такої сесії обласної ради чи колегії ОДА, в якій Ви не взяли б участь, а не раз і виступали, били у дзвони про наші вічні бориславські проблеми.

- Про оті, як ви кажете, вічні проблеми в Бориславі, я ставив питання навіть перед керівництвом держави. Пригадую, в одному засіданні колегії ОДА взяв участь тодішній Президент України Леонід Кучма. Я вийшов на трибуну, і заговорив про загазованість у Бориславі. Очевидно, говорив переконливо, бо десь у межах року появилось відоме розпорядження Кабінету Міністрів України № 544 від 29 листопада 2001 року «Про затвердження невідкладних заходів із запобігання загостренню екологічної і соціальної ситуації у Бориславі на 2001 - 2005 роки». Так називався цей документ. Його появі передувала велика робота всієї моєї команди, яка, вважаю, була досить таки професійною. Ота програма могла б мати стратегічне значення для майбутнього Борислава. Бо що означала та програма, якщо її матеріалізувати? Для міста - від семи до десяти мільйонів щороку. Під грифом «відселення із загазованої зони» ми тоді мали побудувати близько 500 квартир. Друге - лікарня, а вона теж входила у цю програму, була б збудована. До того ж, ми планували закупити і сучасну діагностичну апаратуру.

У програмі було записано й завершення будівництва нової школи на вулиці Коваліва. До неї треба сьогодні повернутися обличчям.

Але, на жаль, мої наступники недопрацювали для її реалізації.

Хочу відзначити і високопосадовців - голову ОДА Михайла Гладія, народних депутатів України Олександра Лавриновича, Степана Гавриша, з якими в нас так само склалися добрі контакти, ми заклали міцні основи під бориславську перспективу. Взагалі, в мене такий принцип: не відкладай на завтра те, що можна зробити сьогодні.

- Іване Васильовичу, окрім згаданого вже Розпорядження Кабміну були й інші здобутки, напрацювання у Вашої команди. Ви могли б їх нагадати?

- Відрадно, що саме з 2001 року в нас не тільки припинилося падіння валового виробництва, а й відбувся приріст на декілька відсотків. Найстабільніше працювали підприємства нафтової промисловості.

Під загрозою був хлібокомбінат, але ми його захистили, не дали зробити того, що вчинили в нинішній каденції: при мовчазній згоді влади рейдери практично знищили обладнання одного з найновіших підприємств області. А от «Галлак» нам не вдалося зберегти: через тупикову ситуацію, в яку підприємство загнала податкова система, підставна фірма викупила в людей акції і таким чином було знищено підприємство, яке було у двадцятці найпотужніших на Львівщині.

Ми непогано освоювали програму «Шатрові дахи». Спорудили їх на трьох будинках у центрі міста. На перспективу планували їх встановити ще на 31 будинку, але прийшла інша команда, в якій було інше стратегічне бачення.

Дуже великою справою був капітальний ремонт Палацу культури нафтовиків, який бездіяв десять літ і таки запрацював десь 2000-го року.

- Іване Васильовичу, власне, минуло більше вас» ми років, тож перекинемося до теперішнього часу. До тих об'єктів, що їх Ви назвали, - це лікарня і школа, - додалися ще й два мости, доведені до «ручки» комунальні служби і фінансовий колапс. Як Ви бачите вирішення цих проблем із позицій нашого часу, якби Вас знову обрали міським головою?

- Для того, щоб спорудити міст, місто саме собі ради не дасть. Само собою зрозуміло, потрібні кошти із державного бюджету. Через обласну держадміністрацію треба вийти на Кабінет Міністрів. Мені в ОДА твердо пообіцяли, що допоможуть.

Друге питання - у зв'язку з мостами в місті створилися «корки». Дороги знищує важкий транспорт і вони перетворюються нерідко на танкодром. Все взаємопов'язане. Але якщо настирливо працювати, проблему мостів можна буде вирішити.

- Іване Васильовичу, коли Ви були і у третій каденції, у Вас була досить < фахівців. Ви й тепер маєте команду, чи йдете напролом: мовляв, виграю вибори, а там буде видно?

- Команда в мене є. 260 чоловік задіяно на виборах.

- Отже, це будуть хіба регіонали?

- Ні і ще раз ні! Я добиратиму, у першу чергу фахівців, а не за політичними переконаннями. В цю команду мають шанс потрапити навіть мої сьогоднішні опоненти. Ви мій принцип, напевно, знаєте. Я з противників стараюся робити приятелів. Буду радитися з лідерами партій, і з тими, хто поповнить ради депутатського корпусу, тільки після того, як прийдемо до спільної думки, будемо затверджувати заступників.

- Ваші перші кроки, якщо Вас оберуть?

- У першу чергу потрібно налагодити наше комунальне господарство, перетворити його на службу доброго настрою. В оселі мають бути вода, тепло, всі інші необхідні речі. У тому числі мають нормально працювати ліфти. До речі, в декількох будинках ми вже їх робимо. За моїм зверненням в обласну держадміністрацію, з 20 жовтня передбачено ремонтні роботи щодо запуску ліфтів у будинках по вулиці Коваліва під №№ 18а, 24, 30, 34, 35, 39, 56, Володимира Великого, 148, 171, 171а, і 177.

І само собою, - дороги. Від них теж залежать не тільки зручності чи незручності, а й наш відповідний настрій.

Я обов'язково втілюватиму програму «Шатрові дахи», яка практично зависла в повітрі. Якщо все буде добре, планів у мене багато. Хоча я і нині віддаю собі звіт у тому, що міський голова - не посада, а важка і відповідальна робота. Але буду прагнути нормально співпрацювати із депутатським корпусом, знаходити порозуміння. Бо маємо не виявляти амбіції, а працювати.

- У Вашій каденції я часто бував на сесіях, майже на кожній, і Ви вміли завжди знаходити контакт із депутатами, це правда. У Вас ніколи не було війни із обранцями громади, хоча могла бути.

- Аби менше було підстав для протистояння, потрібно кожне питання серйозно готувати, обговорити в комісіях, аж тоді виносити на сесію. Якщо скрупульозно працювати щодня, то навіть за рік буде результат.

Ми маємо підняти престиж лікаря, вчителя, працівника культури. А в якому стані деякі відділення нашої центральної міської лікарні - це бориславці знають.

- Іване Васильовичу, Ви завше були прихильником здорового способу життя, займалися спортом. Був час, що навіть бігали на стадіоні, а зі стадіону - на завод. То й непогано збереглися. А як тепер підтримуєте себе в формі?

- Тепер найбільше люблю рубати дрова. В моєму будинку по вулиці Модрицькій опалення і газом, і дровами. Орудую і рискалем, і пилкою - біля хати повсякдень знайдеться робота на декілька годин. А якщо додати спортивні вправи і холодний душ - ось вам і форма. Відчуваєш себе, що ще багато можеш зробити для міської громади.

- Дякую за інтерв'ю. Бажаю успіху.

Розмову записав Роман Соловчук, газета «Нафтовик Борислава»

З архівних документів

Документ № 1

«Голові Трускавецького міського суду Львівської області Грицьківу В.Т.

Позивачі:

Трускавецька міська організація політичної партії "Всеукраїнське Об'єднання "Батьківщина"

м. Трускавець, вул. Мазепи, 21

Трускавецька міська організація партії "Відродження"

м. Трускавець, вул. Крушельницької, 25
Трускавецька міська організація Всеукраїнського Об'єднання "Свобода"
м. Трускавець, вул. В.Івасюка, 16/65
Трускавецька міська організація Християнсько-Демократичного союзу
м. Трускавець, вул. Мазепи, 4/23
Трускавецька міська організація політичної партії "Третя Сила"
м. Трускавець, вул. Сагайдачного, 19/20
Трускавецька міська організація громадянської партії "Пора"
м. Трускавець, вул. Мазепи, 32/49

відповідачі:

Заст. голови Трускавецької міської виборчої комісії Лизогуб Мар'яна Юріївна
Секретар Трускавецької міської виборчої комісії Кікта Ярослав Йосипович

Члени комісії:

Берездецький Тарас Остапович
Міштурак Наталія Романівна
Савін Олександр Леонідович
Рабків Любов Миколаївна
Шологін Ярослав Мирославович
Пасічник Петро Іванович
Нич Леся Зеновіївна
Лещукін Сергій Євгенович
м. Трускавець вул. Бориславська 2

Позовна заява про скасування рішень ТМВК від 18.04.2006 р.

З засобів масової інформації, зокрема з «Аргумент Газети» за 19.03.2006 р., де була стаття з посиланням на члена Трускавецької міської виборчої комісії Шологіна Я.М., нам стало відомо, що 18 квітня відбулось засідання Трускавецької міської виборчої комісії на якому в розріз з раніше прийнятими рішеннями прийнято нове рішення про визнання виборів міського голови міста Трускавця таким, що не відбулися та оголошення перевиборів міського голови.

З роз'яснень які нам надали в Трускавецькій міській виборчій комісії стало відомо що 18.04.2006 р. о 16 годині в залі засідань міської ради міста Трускавця відбулось незаконне засідання Трускавецької міської виборчої комісії. Засідання скликала і вела заступник голови Трускавецької міської виборчої комісії Лизогуб Мар'яна Юріївна. На засіданні комісії були присутні: секретар комісії Кікта Ярослав Йосипович, члени комісії Берездецький Тарас Остапович, Міштурак Наталія Романівна, Савін Олександр Леонідович, Рабків Любов Миколаївна, Шологін Ярослав Мирославович, Пасічник Петро Іванович, Нич Леся Зеновіївна, Лещукін Сергій Євгенович. Також був присутній кандидат на посаду міського голови м. Трускавця Пілько Ігор Федорович, кандидати в депутати Трускавецької міської ради: Процишин Богдан Богданович, Свіжинський Осип Михайлович, Нелепін Любомир Петрович (останнім вівся відеозапис засідання).

Засідання розпочалось і велось з порушенням вимог ст. 26 Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», а саме п. 1 даної статті, позаяк голова комісії Савчин М.І. в цей час знаходився в приміщенні міської ради м. Трускавця, про що є відповідний запис в журналі чергового по міській раді м. Трускавця, і до початку засідання зайшов в зал засідань і зробив усну заяву про незаконність даного скликання комісії, п. 5 даної статті, оскільки член комісії Федевич Леонід Михайлович не був повідомлений про засідання попередньо і йому, як і голові комісії не повідомлено про порядок денний засідання, п. 6 даної статті, так як нікому не було подано необхідні матеріали та проекти рішень комісії.

По даному факту засідання членом Трускавецької міської виборчої комісії Федевичем Л.М. складено акт порушення виборчого законодавства зафіксований в журналі вхідної документації Трускавецької міської виборчої комісії.

На даному засіданні проводився розгляд скарг кандидатів на посаду міського голови м. Трускавця Пілька І.Ф. всупереч вимогам ст. 30-3 Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», та Вариводи З.В., поданої 30 березня 2006 р. всупереч вимогам ст. 30-1 Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів», а саме факт який описаний в даній скарзі мав місце 4 березня 2006 року. Крім того Трускавецький міський суд 31 березня та 14 квітня 2006р. розглядав аналогічні скарги п. Пілька по тих самих фактах і залишив справи без розгляду керуючись ст. 179, 177 КАС України, ухвали набрала законної сили. Крім даної скарги проводився розгляд актів і окремих думок про порушення виборчого законодавства під час проведення виборів 26 березня 2006 року, які надійшли до Трускавецької міської виборчої комісії 29 березня

2006 року і були пред'явлені як доказ в Апеляційному суді Львівської області 6 квітня 2006 року по справі № АС-270/2006р. і суд визначив їх як такі, що носять загальний характер і не містять в собі викладу конкретних обставин.

Також провадився розгляд актів порушення виборчого законодавства складених спостерігачами «Нашої України», котрі надійшли в Трускавецьку міську виборчу комісію всупереч вимогам Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів» аж 4 квітня 2006 року і не були зафіксовані, як і факти які в них викладені в жодному протоколі дільничних виборчих комісій.

Також комісією було розглянуте питання про обмеження голови комісії Савчина М.І. в праві представляти комісію в судових і державних органах, що не передбачено жодним Законом і надання такого права Лизогуб М.Ю. та Шологіну Я.М.

ПРОСИМО:

1. На час розгляду даної позовної заяви в порядку забезпечення позову призупинити прийняття Трускавецькою міською виборчою комісією будь-яких рішень.

2. Витребувати у відповідачів протокол засідання, яке проводилось 18.03.2006р.

3. У відповідності до п. 17 ст. 26 Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів» скасувати рішення Трускавецької міської виборчої комісії прийняті на засіданні скликаному всупереч Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів» 18.04.2006 р..

4. Встановити факт обрання міським головою міста Трускавця Грицака Лева Ярославовича, згідно протоколу Трускавецької міської виборчої комісії про встановлення підсумків голосування в одномандатному виборчому окрузі з виборів міського голови міста Трускавця від 07 квітня 2006 р..

5. Встановити факт обрання депутатів Трускавецької міської ради згідно протоколу Трускавецької міської виборчої комісії про встановлення підсумків голосування в багатомандатному виборчому окрузі з виборів депутатів міської ради міста Трускавця від 07 квітня 2006 р..

Додаток:

1. Копія протоколу Трускавецької міської виборчої комісії про встановлення підсумків голосування в одномандатному виборчому окрузі з виборів міського голови міста Трускавця від 07 квітня 2006 р..

2. Копія протоколу Трускавецької міської виборчої комісії про встановлення підсумків голосування в багатомандатному виборчому окрузі з виборів депутатів міської ради міста Трускавця.

3. Копія протоколу засідання Трускавецької міської виборчої комісії від 11.04.2006 р.

**Голова Трускавецької міської організації
політичної партії "Всеукраїнське Об'єднання "Батьківщина" /підпис/ Крамар Р.Я.**

**Голова Трускавецької міської організації
партії "Відродження" /підпис/ Свіжинський О.М.**

**Голова Трускавецької міської організації
Всеукраїнського Об'єднання "Свобода" /підпис/ Швець П.К.**

**Голова Трускавецької міської організації
Християнсько-Демократичного союзу /підпис/ Федурко Р. В.**

**Заступник голови Трускавецької міської організації
політичної партії "Третя Сила" /підпис/ Гарванко І. А.**

**Голова Трускавецької міської організації
громадянської партії "Пора" /підпис/ Яворський Ю.М»**

Документ № 2

«Заява Львівської обласної організації партії «ВО «Батьківщина» та Трускавецької міської організації партії «ВО «Батьківщина» з приводу політичної ситуації в м. Трускавець

26 березня 2006 року відбулися вибори міського голови м. Трускавець Львівської області, які проводила Трускавецька міська виборча комісія. На підставі протоколів дільничних виборчих комісій про підрахунок голосів виборців Трускавецька ТВК в порядку встановленому ст. 72 Закону України "Про вибори депутатів Верховної Ради, Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів" встановила підсумки голосування, зафіксувавши їх у протоколі територіальної виборчої комісії про встановлення підсумків голосування в одномандатному виборчому окрузі з виборів міського голови м. Трускавець, датованому 07 квітня 2006 р. та підписаним 13-ма присутніми на засіданні ТВК членами цієї виборчої комісії.

Згідно протоколу найбільшу кількість голосів виборців одержав кандидат на посаду міського голови, член партії «ВО «Батьківщина» Грицак Л. Я. (4 303 голоси). Друге місце на виборах одержав висуванець «Нашої України» Пілько І. Ф. (3 883 голоси).

11 квітня 2006 року відбулося засідання Трускавецької ТВК, на якому було прийнято рішення про визнання виборів такими, що відбулися.

На протязі всього післявиборчого періоду сторона, що програла вибори, не хочуть визнати результати виборів і різними інсинуаціями роблять все можливе для того щоб визнати вибори такими, що не відбулися у м. Трускавець.

Львівська обласна організація партії «ВО «Батьківщина» та Трускавецька міська організація партії «ВО «Батьківщина» висловлює своє обурення таким деструктивним діям сторони, що програла.

Ми вимагаємо оприлюднення результатів виборів і визнання їх такими, що відбулися у м. Трускавець і закликаємо всі політичні сили міста до плідної співпраці в ім'я майбутнього розвитку міста-курорту.

Голова ЛОО партії «ВО «Батьківщина» /підпис/ І. Денькович

Голова ТМО партії «ВО «Батьківщина» /підпис/ Р. Крамар»

Документ № 3

«Резолюція

Ми, члени цього Віча, підтримуємо позицію Трускавецьких організацій Блоку Юлії Тимошенко, ГП «Пора», партії ВО «Свобода» щодо захисту завоювань Помаранчевої революції в м. Трускавець.

26 березня 2006 року в м. Трускавець відбулися вибори в різні рівні органи влади. Люди вперше, без адміністративного тиску зробили свій вибір - це основне завоювання демократії, яке стало можливим внаслідок перемоги Народного Президента.

Але, на превеликий жаль, представники ТМО Народний Союз Наша Україна - партії, яка була утворена після перемоги Помаранчевої революції 5 березня 2005 року для захисту демократичних завоювань в Україні, забули про настанови і програмні цілі своєї партії. Вони своїми діями впродовж всієї виборчої кампанії, а особливо після її завершення компрометують ідеали Помаранчевої революції, що може привести до втрати віри людей в справедливість, до розколу громади і до погіршення соціально-економічної ситуації в місті.

Ми, учасники Віча, закликаємо усіх Трускавчан дати рішучу відсіч спробам певними особами нав'язати брудну аморальну технологію, звинувативши своїх же представників в дільничних комісіях у фальсифікаціях, тим самим цинічно принижують їхню честь і людську гідність.

Закликаємо членів Територіальної виборчої комісії у м. Трускавець не піддаватися на відновлення політики кучмізму в м. Трускавець, не затягувати оголошення офіційних результатів виборів і в цей період Великого посту об'єднати свої зусилля заради блага, мирної праці і об'єднання територіальної громади.

Учасники віча, 4 квітня 2006 року»

X Międzynarodowe Forum Ekonomiczne w Truskawcu

О współpracy transgranicznej - co dalej?

7-8 października w Truskawcu, pod patronatem prezydenta Ukrainy Wiktora Janukowycza, odbyło się uroczyste otwarcie jubileuszowego X Międzynarodowego Forum Ekonomicznego „Współpraca transgraniczna. Perspektywa przyszłości”. Organizatorami spotkania byli: Lwowska Obwodowa Administracja Państwowa, Lwowska Rada Miejska i Lwowska Rada Obwodowa. W tegorocznym forum wzięło udział 547 osób z 18 krajów: Polski, Niemiec, Słowacji, Czech, Węgier, Francji, Rumunii, Rosji, USA, Kanady, Austrii, Szwecji, Białorusi, Mołdawii, Turcji, Finlandii, Estonii, Holandii. Jest ono więc rekordowe według ilości uczestników. Warto podkreślić, że przedstawiciele biznesu i organizacji

pozarządowych na tegorocznym forum stanowili ponad połowę delegatów.

To, że X Międzynarodowe Forum Ekonomiczne w tym roku skupiło się przede wszystkim na sprawie współpracy transgranicznej, nie było przypadkiem. Ukraina powoli, ale stanowczo kroczy w kierunku Unii Europejskiej, pokonując napotkane czasami przeszkody. Współpraca transgraniczna jest dla niej jednym z podstawowych kierunków działalności, który pozwala zapewnić wzrost ekonomicznego i społecznego rozwoju regionów państwa, rozwoju małego i średniego biznesu, regionalnych sieci transportu i komunikacji, ochrony środowiska. Wiceminister rozwoju regionalnego Rzeczypospolitej Polskiej Krzysztof Hetman zaznaczył też, że: „Głównym celem programów transgranicznych, finansowanych między innymi ze środków europejskich, jest wspieranie współpracy przygranicznej ponad granicami Unii Europejskiej. Dają one możliwość rozwoju regionów przygranicznych, które zazwyczaj mają w tym najniższe wskaźniki. Przede wszystkim staramy się wspierać projekty prorozwojowe”. Prócz tego, współpraca transgraniczna ma duże znaczenie integracyjne, przybliża bowiem społeczeństwu standardy europejskie, sprzyjając realizacji eurointegracyjnych projektów. „Posiadając granicę lądową z państwami-członkami Unii Europejskiej oraz Rosją, Białorusią i Mołdawią Ukraina ma wszelkie predyspozycje dla rozwoju współpracy transgranicznej. Z 25 regionów państwa, 19 - to przygraniczne. Na terytorium Autonomicznej Republiki Krym oraz Wołyńskiego,

Zakarpackiego, Iwano-Frankowskiego, Lwowskiego, Odeskiego, Sumskiego, Charkowskiego, Czerniowieckiego i Czemihowskiego obwodów stworzono euroregiony: Bug, Karpacki, Dniepr, Stobożanszczyzna, górny Prut i Dolny Dunaj, Asocjacja Euroregionu Czarnomorskiego, Jarosławna. Na etapie końcowym jest praca nad stworzeniem euroregionu Donbas" - wyjaśnia Myron Jankiw, pierwszy zastępca przewodniczącego Lwowskiej Obwodowej Administracji Państwowej.

O ogromnym znaczeniu współpracy transgranicznej dla rządu Ukrainy świadczy podpisana niedawno koncepcja państwowego programu jej rozwoju na lata 2011-2015. Podczas obrad Forum dużo się mówiło o tym, że eurointegracja jest jednym z podstawowych priorytetów zewnętrznej polityki państwa i punktem orientacyjnym obecnych wewnętrznych umów incjowanych przez prezydenta. Ze słów prelegentów wynika, iż ekipa rządowa pracuje obecnie przede wszystkim nad zawarciem porozumienia o stowarzyszeniu z Unią Europejską, jak również nad rozwojem handlu zagranicznego i wprowadzaniem systemu bezwizowego. Obecnie nasze państwo przeprowadza poważną pracę wewnętrzną by przygotować rozwój ukraińskiej ekonomiki w ramach strefy wolnego handlu z Unią Europejską. Jeśli wierzyć zapewnieniom polityków, to prowadzone też są prace nad adaptacją prawa Ukrainy do prawa UE. Prelegenci zapewniają, że z każdym rokiem zagraniczni inwestorzy, zwłaszcza pochodzący z krajów UE, będą się czuć coraz bardziej komfortowo w ukraińskim środowisku biznesowym. Państwo zobowiązuje się wspierać rozwój projektów infrastrukturalnych w różnorodnych dziedzinach. Celem subiektów współpracy transgranicznej i miejscowych organów władzy jest zatem intensyfikacja wcielenia programów współpracy transgranicznej europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa w następujących kierunkach: Ukraina - Polska - Białoruś. Ukraina - Węgry - Słowacja - Rumunia, Ukraina - Rumunia - Białoruś - Mołdawia. W realizacji tych celów wielką rolę pełnią Międzynarodowe Fora Ekonomiczne i podobne im spotkania.

Dla nas bardzo interesującą była prelekcja wiceministra rozwoju regionalnego RP Krzysztofa Hetmana, odpowiedzialnego w rządzie premiera Donalda Tuska za współpracę transgraniczną na wszystkich granicach Polski. W swym słowie skupił się on przede wszystkim na temacie realizacji współpracy transgranicznej przez program Polska - Białoruś - Ukraina. W tym roku rusza już druga edycja tego programu, w którym uczestnicy mają do dyspozycji 186 ml. euro. W chwili obecnej organizatorzy dokonują oceny projektów z pierwszego konkursu, który zosłał zorganizowany na początku tego roku. Niezwykle cieszy ich duża aktywność ze strony różnego rodzaju podmiotów po obu stronach granicy - zarówno po stronie białoruskiej czy ukraińskiej, jak i polskiej. „Do naszego konkursu wpłynęło ponad trzysta projektów. Szczególnie chciałbym pogratulować bardzo dużej aktywności naszych partnerów po stronie ukraińskiej i białoruskiej, od których otrzymaliśmy ich ponad sto. Projekty są przeróżne. Dotyczą one infrastruktury (budowy dróg), ochrony środowiska, budowy wodociągów i kanalizacji, kultury i turystyki, sportu, wymiany młodzieży, wymiany kulturalnej i wymiany doświadczeń" - mówi Krzysztof Hetman. Niezwykle ważną dla realizacji współpracy transgranicznej w ramach programu Polska - Białoruś - Ukraina jest sprawa przejść granicznych. W ramach tego programu, oprócz projektów konkursowych, 9 projektów strategicznych dotyczących właśnie przejść granicznych. Zapytaliśmy wiceministra na jakich projektach Polsce zależy przede wszystkim, jakie przede wszystkim chciałaby rozwijać. Musimy wspierać każdy obszar wytyczony w programie. Przede wszystkim jest to infrastruktura. Jeśli miałbym stawiać priorytety, to na pewno najważniejsze są przejścia graniczne. Jednym z najważniejszych elementów programu jest niewątpliwie element komunikacyjny, czyli drogi, dzięki którym też odbędzie się rozwój biznesu i wzmocnienie gospodarki. Uważam, że powinniśmy się skupić na czterech głównych priorytetach: zwiększenie przepustowości granic, ochrona środowiska, przedsiębiorczość, integracja społeczeństw". Zależy nam na zwiększeniu przepustowości już istniejących przejść granicznych. Pierwszym zakontraktowanym projektem w tej dziedzinie jest projekt Polowce-Bieszczady, dotyczący przejść granicznych między Polską a Białorusią. Dowiedzieliśmy się również, że w końcowej fazie przygotowania znajdują się obecnie trzy projekty ukraińskie. Dotyczą one infrastruktury straży granicznej oraz pełnego wyposażenia przejść granicznych w Rawie Ruskiej, Krakowcu i Jagodzinie. W trakcie przygotowań znajdują się też kolejne projekty. Rolę organizacji polskich poza granicami kraju w rozwoju współpracy transgranicznej wiceminister widzi przede wszystkim w kojarzeniu partnerów. „Obecnie spostrzega się bardzo mocną chęć do współpracy po stronie ukraińskiej, jednak czasami wynika problem ze znalezieniem partnera po stronie polskiej. Organizacje, które działają ponad granicami i mają swoje przedstawicielstwa, powinny dążyć do łączenia partnerów. Pomimo tego, że jesteśmy dopiero na początku drogi do realizacji programów, powinniśmy już w tej chwili rozpocząć dyskusję o kolejnej edycji programu, która rozpocznie się po 2013 roku" - podsumował Krzysztof Hetman.

Podczas X Międzynarodowego Forum Ekonomicznego przeprowadzono szereg spotkań oficjalnych, podczas których doszło do ważnych ustaleń strategii współpracy międzynarodowej i podpisania związanych z tym dokumentów. Warto podkreślić, iż podczas spotkania oficjalnego ministra rozwoju regionalnego i budownictwa Ukrainy Wołodymira Jacuby z wiceministrem rozwoju regionalnego Rzeczypospolitej Polskiej Krzysztofem Hetmanem omówiono intensyfikację polsko-ukraińskiej współpracy międzyregionalnej i ustalono przeprowadzenie w najbliższym czasie ukraińsko-polskiego forum regionów. Omówiono też sprawę rozbudowania granic. Dwa przejścia graniczne powinny powstać po stronie polskiej. Strona ukraińska powinna zabezpieczyć budownictwo dróg i

stworzyć dwa punkty graniczne w obwodzie lwowskim i zakarpacim. Na Fórum przedstawiono też projekt dobudowy bloku energetycznego nr 9 Dobrotworskiej Elektrowni Ciepłej. „Pozwoli to wznowić eksport energii elektrycznej do Polski. Ukrainie potrzebny jest projekt stwarzający konsorcjum międzynarodowe, które zapewni stabilne finansowanie. Polscy inwestorzy też zainteresowali się już tym projektem - wyjaśnia pierwszy zastępca przewodniczącego Lwowskiej Obwodowej Administracji Państwowej Myron Jankiw. Jak widzimy, plany współpracy międzynarodowej przedstawiono na Forum bardzo ambitne. Miejmy nadzieję, że równie ambitnie będzie wyglądać ich wcielenie w życie.

Julia Łokietko, dwutygodnik «Kurier Galicyjski»

Próby wzmacniają ducha

Historycy sprzeczą się co do tego, jest Galicja Wschodnia ziemią ojczystą Polaków czy Rusinów. Nawet z historii wykładanej w ukraińskich szkołach wiemy, że do czasu okupacji Grodów Czerwieńskich przez księcia Rusi Kijowskiej Włodzimierza Wielkiego i jego następcy Jarosława, zwanego Mądrym, ziemie te były pod władzą plemion polskich. Potem Grody te, ochrzczone nowymi gospodarzami Rusią Czerwoną, przechodziły z rąk w ręce, zmieniali się władcy, zmieniały się granice księstw, państw, mocarstw. Dyskutować i dysputować na temat historii można byłoby długo i bezskutecznie, mamy przecież wielu innych podobnych przykładów. Lecz jedno jest pewnym – w ciągu wieków mieszanina-płatanina ludów i narodów doprowadziła, że Galicja Wschodnia stała się krajem multikulturalnym, wielonarodowym i wielokonfesjonalnym, chociaż nie w takim stopniu, jak np. Zakarpacie.

Obecność polską na ziemiach wyżejwymienionych nie podważa żaden z szanujących siebie historyków. Jest to aksjomat, fakt, nie potrzebujący udowadniania. Inna rzecz, że w różnych okresach historycznych Polacy byli mniej lub więcej w uprzywilejowanym stanowisku jak też i były czasy, gdy wyznawanie siebie Polakiem było porównane do męstwa albo i bohaterstwa. Nie zachodząc zbyt daleko, gdzieś do czasów Chmielnickiego czy i jeszcze dalej, można na przykładach ubiegłego XX wieku zobaczyć jak nagle zmieniała się sytuacja, jak czasy podniosły, jedna myśl o których rozpiera piersi z radości i dumy, mijały, a im na zmianę przychodziły wojny, zbrodnie ludobójcze, konflikty na tle nieprzyjaźni narodowej i to często tam, gdzie takiego się spodziewał najmniej.

Wołyń i Katyń nie tylko mają wspólną końcówkę, lecz i inne podobieństwo. Środek XX wieku pokazał że i Niemcy, i Ukraińcy, i Rosjanie, i inni sąsiedzi Polaków mieli swoje plany, w których nie powinno było istnieć i Polski, i narodu Polskiego. Dla jednych to była niższa rasa, dla innych odwieczni wrogowie-lasi, których trzeba wyrzucić do końca, jeszcze dla innych Polska kojarzyła się z zarządem wolności i europejskości, demokracji i porządku naturalnego, a nie przymusowego ... a i teraz nie zmieniły się takie spojrzenia. Dlatego i ginął naród Polski i od wojsk, które walczyły między sobą, i od kul i sieker partyzantów w różnych mundurach i bez mundurów.

Koniec II wojny światowej nie przyniósł wielkiej ulgi polakom Galicji Wschodniej. Ci, kogo dola oszczędziła po przyjeździe pierwszych Sowieców we wrześniu 1939, nie mogli liczyć na podobne szczęście po roku 1945. Lecz nie tylko po szczególnych jednostkach biła nowa władza ludowa, ona troszczyła polski język, polską kulturę, pomniki, książki, zabytki. Dewastowano, niszczone kościoły, wyśmiewano wiarę i obyczaje, znęcano się nad tymi, kto próbował bronić chociaż swej godności i prawa nazywać się synem Narodu Polskiego. O tych czasach można pisać tomy, świadkowie przecież jeszcze żyją, pamiętają, opowiadają. Nieraz trudno uwierzyć w to, że to nie horreur, a taka była rzeczywistość.

Lecz i w tych trudnych czasach sowieckich słowa „Ducha nie gaście, „wypowiedziane i naszym ukochanym Papieżem Janem Pawłem II, wzmacniały, a lud pamiętał o swoich korzeniach, chociażby raz w roku babcia czy ciocia jeździły do polskiego kościoła do Stryja, Sambora czy katedry lwowskiej i po powrocie zawsze mówiły że to cud i łaska Boska, że jeszcze pozostały te opłoty polskości. Ukraińcy byli też nie w najlepszej sytuacji i ne jeden nacjonalista ukraiński wołał się wypowiadać przed śmiercią u polskiego księdza, nim u prawosławnego popa, których podejrzewano w współpracy z KGB.

Bezskuteczna była walka bolszewików z religią, nie przynosiła oczekiwanych skutków walka za dusze prostych ludzi. Nawet gdy ktoś i wstępował z rodziny do partii komunistycznej, to albo odrzekano się od takiego, albo musiał on być tym komunistą tylko pro ludzkie oko. Ta i czynili to tylko z powodu rostu kariery, ideowych komunistów trudno było tu zawerbować w dużej ilości. Natomiast rosła liczba tych, kto tylko czekał słusznej okazji, ażeby pomóc w rozwaleniu tego monstra – ZSRR.

Koniec XX wieku przyniósł Ukrainie niepodległość, jedni kłopoty zamieniły się dla polaków Galicji innymi. Lecz je można nazwać zabawą w porównaniu z czasami naprawdę trudnymi. Do sprawiedliwości jeszcze nieraz tak daleko, ale przynajmniej można o nią walczyć nie bojąc się nocnych gości-„towarzyszy,.. Politycy skrajnych poglądów nieraz swoją głupotą i arogancją zaczepiają nie tylko za żywe, a i za martwe, ale zawsze można liczyć na pomoc ich przeciwników. Próby wyglądają nieraz nie do pokonania, ale i podnoszą ducha i nie dają krwi w żyłach płynąć zbyt spokojnie. Czyż to tak źle?

A zresztą kiedy to Polacy oczekiwali łask od innych, chyba zapomnieliśmy słowa „szablą odbijemy,? Czy stać nas tylko na szlochania i skarżenie się, że trudno cokolwiek począć w tym państwie? Oskarżać innych (czasem i dziennikarzy) zawsze jest łatwiej, im stanąć do pracy, walki z ukraińską biurokracją i kompletnymi

nieporozumieniami prawnymi. A może jeszcze czasem warto zastanowić się i pomyśleć, a co by w moim (naszym) wypadku czynili nasi przodkowie – szlachcice, królowie polskie, uczestnicy powstań XVIII – XX wieku, dziadkowie z Armii Krajowej, ci, kto Polakiem był, żył, pozostawał do śmierci na Syberii, w Kazachstanie, na uchodźstwie, wśród obczyzny. I może wtedy się podniesie ten duch, który wzmacnia i który odnawia oblicze ziemi, tej ziemi. Tylko nie gaśmy go sami sobie i innym.

Włodzimierz Kluczak, «Kurier Galicyjski», № 19 (15 – 28.10.2010)

Гумор галицьких євреїв

Приходить старий єврей до рабина зі скаргою.

- Ребе, маю клопіт із зятем – він не вміє пити і не вміє грати в карти...
- Та який то клопіт, то ж добре...
- Та що там доброго. Він не вміє пити, а п'є, він не вміє грати в карти, а грає...

Жінка посилає Мойшу до колодязя по воду. Той приходить з порожніми відрами і виправдовується, що чужі війська марширували через село і він не хотів їм приносити щастя:

- Тому я вилив воду.

Жінка хапається за голову:

- Ой, вай, Мойшо! Скільки разів тобі повторювати, щоби ти не пхався до політики!

Один єврей приходить з весілля і його запитують, чи смачні були страви. Відповідає:

- Якби зупа була така гаряча, як вино, а вино таке старе, як кури, а кури такі тлусті як панна молода, то була б це надзвичайно смачна їжа.

Розмовляють два євреї.

- Я чув, що твоя дружина небезпечно захворіла?
- Небезпечно – це занадто. Небезпечною вона є лише тоді, коли має добре здоров'я.

Єврейський поет і драматург Альтер Кацізна часто виступав у робітничих клубах. В тих часах виступи були повністю безкоштовні. Одного вечору після виступу ведучий виголосив: «Хай живе Альтер Кацізна!»

На це поет зразу ж зауважив:

- З чого?

Два жебраки сидять на площі в Італії, один тримає перед собою великий хрест, а другий – велику шестикутну зірку Давида. Перед ними – капелюхи. Проходять люди, дивляться на одного і другого, в капелюсі жебрака з зіркою Давида пусто, а в того, що тримає хрест вже повний капелюх.

Мимо проходить монах, дивиться уважно, підходить до жебрака з шестикутною зіркою і каже йому:

- Чи ти не розумієш, що в нас християнська країна? Тобі ж ніхто не дасть милостині, поки ти триматимеш зірку Давида.

На це жебрак звертається до другого, того з хрестом:

- Ти, Яків, дивися, хто пробує нас тут вчити, як маємо робити інтерес...

Рабин зловив двох учнів рабинської школи, коли вони в суботу працювали в фірмі. Після цього він порозмовляв з ними і вони призналися в цьому порушенні Мойсеевого Закону. Рабин подумав і приніс з кухні жменю гороху, дав їм і сказав:

- Маєте поставити його у взуття і носити так цілий тиждень. Будете знати, яке важке життя, коли порушуете Право Мойсея.

Через тиждень учні зустрічаються – один аж чорний, кульгає, вимучений, а другий виглядає цілком нормально. Перший питає другого:

- Як то так, що ти не кульгаєш? Ти не послухав рабина і не поклав у черевки горох?
- Звичайно, що я поклав горох, як би я не послухав рабина. Але я перше горох зварив.

Один лікар-єврей вирішив перейти на католицизм. Коли наближається день його хрещення, він радиться зі своїм знайомим лікарем-християнином:

- Слухай, завтра відбудеться моє хрещення. Який костюм мені надягти на цю подію?
- Не знаю, – з посмішкою відповідає колега. – Ми до хрещення переважно беремо пеленки.

Один адвокат запитує іншого:

- Чому пан признається в документах, що пан єврейської національності?

- Як би то вам сказати... Розумієте, один з моїх братів живе в Києві і подає себе за українця, другий у Яссах і є румуном. Сестра живе в Будапешті і є угоркою, батько у Відні є німцем, а мама в Варшаві є справжньою полькою. Я собі подумав, що в такій космополітичній родині має бути і єврей.

На пероні стоїть єврейка і голосно плаче. Що сталося? – запитує її інший єврей.

- Я запізнилася на поїзд.

- На скільки?

- На три хвилини.

- Ой, а верещиш так, якби на якісь дві години, – з обуренням відходить від неї єврей.

Біля столику в кав'ярні сидить веселе товариство. Яків розповідає анекдоти, всі сміються, лише Арон сидить збоку з гробовою міною. Хтось запитує:

- Арон, чому ти не смієшся з жартів Якова?

- Я гніваюся з ним. Буду сміятися, аж як прийду додому.

Перед рекрутською комісією стоїть єврей і плаче. Голова комісії запитує:

- Що з вами?

- Що зі мною? Та те, що я вар'ят.

- Чому ви називаєте себе вар'ятом?

- Та бо, бачите, я вісім років жив у Америці і аж у тисяча дев'ятсот чотирнадцятому році мені захотілося повернутися додому, в Галичину...

З газети «Кур'єр Галиційські»

Свято осені. У Дрогобичі із 22 по 24 жовтня у центрі міста було розміщено виставку робіт дитячої творчості під назвою "Веселий гарбуз". Діти з різних шкіл представляли свої досягнення. Вашій увазі – фоторепортаж **Івanni Рижан**.

Незалежне видання «ТРУСКАВЕЦЬКИЙ ВІСНИК». Всі права застережені. Розповсюджується **безкоштовно**.

Засновник, головний редактор та відповідальний за випуск – Володимир **КЛЮЧАК**.

Редакція публікує виключно ті матеріали, які збігаються з точкою зору редакційної команди.

Контакти: E-mail: anda_panda@ukr.net, тел. 097 38 36 112.

Публікація в Інтернеті: повністю - на www.turportal.org.ua/visnyk «Інформаційний портал курорту Трускавець», окремі матеріали на www.protruskavets.org.ua – «Сайт Трускавця про Трускавець».